

«На Льонокомбінаті ми ділили і радість, і горе» - Володимир Козлюк

Березнівщина - край первозданих лісів та чарівних красвидів. І серед цієї краси розташувалося невеличке село Поліське. Саме тут народився і виріс Володимир Каленикович Козлюк. Батьки хлопця, як і майже всі в той час, працювали в колгоспі – мама в ланку ходила, а батько різноробочим. Мала сім'я й невеличке господарство, тож всі діти з раннього віку залучалися до праці й допомагали батькам.

– Дитинство моє проходило біля корівки, – розповідає пан Володимир. – З п'яти років я став пастухом, вже як пішов до школи, то збирав до семи корів та й пас. Коли розпочинався сільськогосподарський сезон, роботи вистачало і вдома, і в колгоспі, тож байдикувати не мали часу.

У сім років пішов до сільської школи. Особливо захоплювався точними науками: математика, фізика, хімія. У шкільні роки активно займався спортом. Футбол

- Після одруження в 1979 році звільнився і влаштувався на Льонокомбінат. Дружина моя працювала на комбінаті ткачем в ткацькому цеху фабрики технічних тканин. Оскільки на той момент вакансії автослюсаря не було, то пішов працювати транспортувальником пряджі. Робота не з легких і в три зміни: спочатку шість днів працювали, неділя вихідний, а пізніше зробили п'ятиденку, субота, неділя - вихідні. Також займався

- одне з моїх захоплень у ті часи. Також я досить добре грав у шахи і шашки, брав участь у районних змаганнях і неодноразово здобував призові місця. Якось про майбутню професію не особливо задумувався. Після закінчення восьми класів вступив у Рокитнівське професійно-технічне училище за спеціальністю «автослюсар». Рішення це було спонтанним, так як часу розмірковувати я не мав. Навчання тривало три роки, а після завершення мене направили на роботу в Рівненський автобусний парк, де займався ремонтом автобусів, а їх було не мало, тож роботи щодня вистачало. Пропрацював автослюсарем рік, і мене призвали в армію.

Спочатку направили в навчальний полк – місто Борисів у Білорусі, там розташовувалося воєнне містечко Печи – так би мовити, «всесоюзна учебка». На території знаходилися навчальні корпуси, казарми, їдальня, клуб, де можна у вихідні подивитися кіно, й навіть спортзал, а також стрільбище. Вхід у містечко через контрольно-пропускний пункт - і тільки за пропуском. Ось тут я й опановував танкову справу. Через півроку навчання завершилося й мене направили в лінійну частину - селище міського типу Уреччя (Білорусь). Через півтора роки демобілізувався сержантом і повернувся додому, а згодом і відновився на своїй роботі, - розповідає Володимир Каленикович.

пакуванням пряжі в мішки, оскільки частину пряжі, що виготовлялася, відправляли в Білорусь, Кіровабад (Азербайджан), як основу для виготовлення килимів. Працював добросовісно, тож за двадцять три роки маю безліч подяк і нагород за свою роботу.

- Цікаво і весело проходив День легкої промисловості, – згадує роки роботи на Льонокомбінаті Володимир Каленикович. – Напередодні в палаці культури «Текстильник» проводилися урочисті збори – присутні були партійні керівники міста, області, передовики виробництва, директор. Спочатку святкова частина, далі нагородження – преміями, грамотами відзначали кращих. А в неділю орендували стадіон «Авангард» і проводилися спортивні змагання зі всіх видів легкої атлетики, змагання проходили між цехами. Приходили всі працівники Льонокомбінату, трибуни були заповнені. Після змагання святкування продовжувалося в ресторані «Спорт».

Крім того, на Льонокомбінаті постійно проводилися соціалістичні змагання. Найкращим працівникам давали премії, заохочення, була дошка пошани, де можна було почитати, кого нагородили, за які заслуги. А також – алея злодіїв, де можна було побачити тих, хто щось намагався винести і був пійманий.

Колектив у нас був чудовий, жили дружно, звичайно, різне траплялося, але всі швидко забували ті непорозуміння. Все переживали разом, ділили і радість, і горе, щоб не сталося, підтримували одне одного. Керівництво було розуміюче, цінували нашу роботу й відстоювали інтереси своїх підлеглих. Частенько їздили на екскурсії, майже всю Україну об'їздили. Крім того, на комбінаті працівникам давали путівки на відпочинок. А також у нас був власний профілакторій, де й лікувалися і відпочивали.

Процес спаду виробництва почався ще в період перебудови. Скоротилися держзамовлення. Мішковини й брезенту вже не треба було так багато, а також почали скорочувати виготовлення побутових тканин. А після розпаду Радянського Союзу в 1991 році зменшилася кількість сировини, її критично не вистачало, навіть було таке, що привозили із-за кордону, а виготовлене полотно туди ж і відправляли.

зовсім перестали. Заборгованість росла, працівників стали відправляти у відпустки, працювали не повний робочий тиждень, а три чи два дні. Могли відправити на два тижні у відпустку за свій рахунок. Деякі працівники почали й самі розраховуватися, тому що працювати день-два на тиждень - це майже нічого, а гроші були потрібні. В 2001 році і мене звільнили у зв'язку зі скороченням чисельності працівників.

Після того як розраховувався з Льонокомбінатом, активно займався пошуком іншої роботи, адже байдикувати не звик, та й потрібно було сім'ю підтримувати. Зовсім скоро влаштувався вантажником на склад фірми «Реноме» - дванадцять років там пропрацював. На сьогоднішній день працюю в магазині «Рівнелъон» різноробочим. Вільного часу в мене практично не вває, оскільки лише один вихідний – неділя, всі інші дні працюю.

З майбутньою дружиною Галиною познайомився ще до служби в армії. Випадково, на вулиці, вона поверталася додому з роботи, і так мені сподобалася, що не зміг забути. Тож набрався сміливості й познайомився, вона мене й з армії чекала. Після чотирьох років зустрічей і переписки ми одружилися. Виховали двох чудових синів. Вже й онуків маємо – дві дівчинки, одна ще зовсім малятко.

Радісно, що завдяки натхненній праці Олега Червонюка підприємство відроджується, а разом з ним і занедбана в Україні текстильна промисловість.